

INFORMACE O VYDANÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISECH

Částka 98 – čís. 229

Zákon, kterým se mění zákon č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Účinnost od 1. 11. 2019.

Částka 107 – čís. 249

Sdělení Ministerstva pro místní rozvoj o schválení Aktualizace č. 2 Politiky územního rozvoje České republiky.

Částka 107 – čís. 250

Sdělení Ministerstva pro místní rozvoj o schválení Aktualizace č. 3 Politiky územního rozvoje České republiky.

Částka 120 – čís. 277

Zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o Sbírce zákonů a mezinárodních smluv. V části padesáté čtvrté je obsažena změna stavebního zákona. Účinnost od 1. 1. 2022.

Částka 133 – čís. 312

Zákon, kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů. Účinnost od 1. 2. 2020.

*Právní předpisy vybral:
Mgr. Pavel Machata, MMR*

INFORMACE Z VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ SOUDŮ Z OBLASTI ÚZEMNÍHO PLÁNOVÁNÍ

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2019 č. j. 8 As 63/2019-40

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ÚZEMNÍ PLÁN, INCIDENČNÍ PŘEZKUM

*§ 43 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů
§ 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů
§ 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů*

Rozsudkem ze dne 15. 10. 2019 č. j. 8 As 63/2019-40 Nejvyšší správní soud zrušil na základě kasační stížnosti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 2. 2019, č. j. 59 A 3/2019-51 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá:

- Podáním ze dne 15. 1. 2019 se navrhovatel domáhal zrušení:
1. rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 12. 11. 2018, č. j. PK-RR/3996/18,
  2. rozhodnutí Městského úřadu D. – stavebního úřadu ze dne 23. 8. 2018, č. j. MeDO-64291/2018-Sz,
  3. závazného stanoviska Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 18. 10. 2018, č. j. PK-RR/4460/18,
  4. koordinovaného stanoviska Městského úřadu v D. ze dne 1. 6. 2018, č. j. MeDO-29559/2018-Vac, a zároveň
  5. zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu města D. ze dne 19. 10. 2016, část vymezení plochy P25.

Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 6. 2. 2019, č. j. 59 A 3/2019-45 vyloučil přezkum návrhů 1. až 4. (žalobu) k samostatnému projednání (vedeno pod sp. zn. 30 A 28/2019). Po nabytí právní moci tohoto usnesení krajský soud samostatně projednal pouze návrh na zrušení části opatření obecné povahy; tento návrh v záhlaví citovaným usnesením odmítl. Dovodil opožděnost návrhu, neboť opatření obecné povahy (Územní plán města D.) bylo schváleno zastupitelstvem města D. dne 19. 10. 2016 a nabylo účinnosti dne

7. 11. 2016. Tento den označil krajský soud za rozhodný pro určení počátku běhu lhůty k podání návrhu na jeho zrušení. Krajský soud dále upozornil na to, že novelou soudního řádu správního (zákon č. 225/2017 Sb.) došlo ke zkrácení lhůty pro podání návrhu. Za původní právní úpravy bylo možné podat návrh do tří let ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti. S účinností novely od 1. ledna 2018 však platilo, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí lze podat do jednoho roku ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti. Krajský soud pak zohlednil také přechodná ustanovení k zákonu č. 225/2017 Sb., a konstatoval, že navrhovatel podal návrh opožděně, neboť jej podal až dne 15. 1. 2019, zatímco lhůta pro jeho podání uplynula dnem 1. 1. 2019. Krajský soud závěrem uzavřel, že na věci nemůže nic změnit ani skutečnost, že návrh byl podán společně s žalobou proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 12. 11. 2018, č. j. PK-RR/3996/18, které bylo vydáno na základě předmětného opatření obecné povahy.

Ustanovení § 101a odst. 1 s. ř. s. stanoví: „*Návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatřením obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.*“

Podle právní úpravy platné do 31. 12. 2017 bylo ustanovením § 101b odst. 1 s. ř. s. stanoveno: „*Návrh lze podat do tří let ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti. Zmeškání lhůty pro podání návrhu nelze prominout.*“ Novelou s. ř. s. (zákon č. 225/2017 Sb.) bylo posledně citované ustanovení změněno tak, že: „*Návrh lze podat do jednoho roku ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti. Zmeškání lhůty pro podání návrhu nelze prominout, a to ani ve vazbě na navazující správní rozhodnutí, opatření nebo jiný úkon nahrazující rozhodnutí.*“ Z důvodové zprávy k zákonu č. 225/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, lze vyčíst, že tříletá lhůta pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí se v případě opatření obecné povahy vydávaných podle stavebního zákona jevila jako neúměrně dlouhá. Délka lhůty se negativně dotýkala zejména vlastníků dotčených nemovitostí, investorů, ale i územních samosprávných celků a také správních orgánů rozhodujících o změnách v území. Délku jednoho roku proto považoval zákonodárce za optimální kompromis mezi zásadou zákonnosti opatření obecné povahy, resp. ochranou práv osob dotčených opatřením obecné povahy, a principem právní jistoty spočívajícím ve vytvoření stabilních mantinelů pro rozhodování o změnách v území. Z důvodové zprávy dále plyne, že „*pokud uplyne lhůta tří let pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy vydaného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, je opatření již nepřezkoumatelné; pokud uplyne v období kratším než jeden rok, je možné návrh na zrušení opatření obecné povahy podat jen v období do uplynutí tříleté lhůty od vydání opatření obecné povahy; pokud by podle dosavadních předpisů uplynula lhůta pro podání návrhu na zrušení opatření obecné*

povahy za dobu delší než jeden rok od nabytí účinnosti tohoto zákona, zkracuje se lhůta pro podání návrhu na jeden rok od nabytí účinnosti zákona“.

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se právní úpravy účinné do 31. prosince 2017 v případě návrhu na zrušení opatření obecné povahy dovodila, že „*soudní řád správní rozlišuje dva typy návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí. Prvním typem návrhu je návrh na soudní přezkum opatření obecné povahy, který může podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen, a to ve lhůtě stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s. Druhým typem je návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., který je oprávněn podat jen ten, kdo je současně oprávněn podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito; tento návrh je třeba podat společně se žalobou proti rozhodnutí, nečinnosti nebo zásahu, tj. ve lhůtě pro společně podávanou žalobu, a to bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s.*“ (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014-36, publ. ve Sb. NSS pod č. 3470/2016, nebo rozsudek ze dne 7. 3. 2019, č. j. 1 As 1/2019-32).

Nejvyšší správní soud zkoumal, zda změna zákonné právní úpravy měla vliv na závěry doposud plynoucí z judikatury zdejšího soudu. Krajský soud v napadeném usnesení vyšel z toho, že výše citovaným zákonem byla do soudního řádu správního zakotvena zásadní změna týkající se lhůty pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Dospěl k závěru, že v případě, že by zůstala původní právní úprava zachována, lhůta pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy by uplynula dne 7. 11. 2019. Jelikož však nová právní úprava omezila lhůtu pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, bylo nutné stanovit lhůtu dle přechodných ustanovení; ta proto uplynula dne 1. 1. 2019 (tedy jeden rok od nabytí účinnosti zákona). Stěžovatel proto podal návrh opožděně a to bez ohledu na to, zda byl podán současně s žalobou proti rozhodnutí správního orgánu. S krajským soudem Nejvyšší správní soud souhlasil, že lhůta pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, které nabylo účinnosti přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 225/2017 Sb. (1. ledna 2018), a zároveň by lhůta pro podání návrhu na jejich zrušení podle dosavadních právních předpisů uplynula za dobu delší než jeden rok, se zkracuje na jeden rok od nabytí účinnosti tohoto zákona; uplynula by tedy dnem 1. 1. 2019 (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 4 As 252/2018-27). V dalším však Nejvyšší správní soud se závěry plynoucími z usnesení krajského soudu souhlasit nemohl. Novela soudního řádu správního nově zakotvila nejen zkrácenou lhůtu pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, ale nově stanovila také, že zmeškání lhůty nelze prominout ani ve vazbě na navazující správní rozhodnutí, opatření nebo jiný úkon nahrazující rozhodnutí. Z uvedeného není bez dalšího zřejmé, zda snad zákonodárce zamýšlel tímto dovětkem omezit možnost „incidenčního“ přezkumu v „prodloužené“ lhůtě, která by překročila roční stanovenou lhůtu. Takovýto výklad však není možné přijmout. Institut prominutí lhůty chrání účastníky řízení v případě zmeškání lhůty pro uplatnění určitého podání (návr-

hu) z omluvitelných důvodů a představuje specifický institut procesního práva, jehož smysl je zcela odlišný od samotného určení lhůty k podání návrhu. V případě návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. současně se žalobou ve věci, v níž bylo opatření obecné povahy užito, se nejedná o prominutí lhůty. Návrh na zrušení opatření obecné povahy spojený se žalobou je totiž nutné podat ve lhůtě pro podání právě této žaloby, a to bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s. Lhůtu jednoho roku v posledně citovaném ustanovení proto nelze „promeškat“ a tedy ani „prominout“. V případě „incidenční“ kontroly se lhůta podle § 101b odst. 1 s. ř. s. vůbec neužije. Krajský soud tedy pochybil, pokud návrh na zrušení opatření obecné povahy odmítl pro opožděnost. Jediná lhůta, kterou mohl stěžovatel pomeškat, byla lhůta pro podání žaloby. Uvedený závěr zřetelně a věrně sleduje stále použitelné judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu i názory jurisprudenční. Na aplikovatelnosti uvedených úvah pro posouzení nyní projednávané věci nic nemohlo změnit ani vyloučení přezkumu opatření obecné povahy k samostatnému projednání usnesením krajského soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 59 A 3/2019-45. Nelze akceptovat, aby v důsledku takového procesního (a nenapadnutelného) rozhodnutí byly možnosti stěžovatelovy obrany proti jím tvrzenému zásahu do práv eliminovány.

Změna právní úpravy zákonem č. 225/2017 Sb., nevyloučila možnost „incidenčního“ přezkumu v návaznosti na podanou žalobu proti rozhodnutí, nezákonnému zásahu nebo nečinnosti, ve kterých bylo opatření obecné povahy užito. I po novele soudního řádu správního tak zůstává zachována možnost „incidenčního“ přezkumu ve lhůtě pro podání žaloby podle § 101a odst. 1 věta druhá. Lhůta jeden rok, která omezuje „abstraktní“ přezkum opatření obecné povahy, se pro přezkum „incidenční“ neužije.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019 č. j. 1 As 454/2017-102

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, STAVEBNÍ UZÁVĚRA

---

§ 97 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů
§ 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů
§ 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů

Rozsudkem ze dne 22. 10. 2019 č. j. 1 As 454/2017-102 Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2017, č. j. 50 A 13/2017-86 ve věci návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2017 Zastupitelstva obce Ch. (dále také jen „odpůrce“), kterým bylo stanoveno územní opatření o stavební uzávěře.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu mimo jiné vyplývá:

Opatřením obecné povahy č. 1/2017, kterým se stanoví územní opatření o stavební uzávěře (vyvěšeno dne 28. 8. 2017), odpůrce na celém území obce Ch. zakázal povolování a provádění veškerých staveb, změn dokončených staveb, změn v užívání staveb a změn staveb před dokončením, a to až do doby nahrazení stávajícího územního plánu obce Ch. novým územním plánem. Proti opatření obecné povahy navrhovatelé podali ke Krajskému soudu v Praze samostatné návrhy na jeho zrušení. Krajský soud tyto návrhy, poté co řízení o nich spojil ke společnému projednání, zamítl. Proti rozsudku krajského soudu brojí navrhovatel [stěžovatel] kasační stížností.

Rozšířený senát v usnesení ze dne 25. 6. 2019, č. j. 1 As 454/2017-94, dospěl k následujícímu závěru: „*Vydává-li opatření obecné povahy orgán obce nebo kraje v přenesené působnosti, je v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí odpůrcem ve smyslu § 101a odst. 3 s. ř. s. tento orgán obce či kraje, nikoli samotná obec či samotný kraj.*“

Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (rozsudek ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 AfS 70/2008-13), případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud (např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72). Takový postup je vhodný zejména u velmi obsáhlých podání, opačný postup by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení.

Rozhodnutí o pořízení územně plánovací dokumentace je první fází v rámci komplexního procesu pořizování. Je proto běžné, že v okamžiku rozhodnutí o pořízení územního plánu nejsou zamýšlené změny oproti stávajícímu územnímu plánu ještě přesně identifikovány a vymezeny. Jak zdůraznil soud v rozsudku ze dne 20. 7. 2009, č. j. 8 Ao 1/2009-142, č. 1941/2009 Sb. NSS, při posuzování otázky, zda při přípravě územního plánu je třeba (a i možno) vydat územní opatření o stavební uzávěře, tedy při úvaze, zda je toto opatření zapotřebí, protože by mohlo dojít ke ztížení nebo znemožnění využití území podle připravované územní plánovací dokumentace, je nutno vycházet z aktuálního stavu této přípravy (z její fáze).

Podle Nejvyššího správního soudu je pochopitelná snaha odpůrce po určitou dobu „zmrázit“ stavební činnost na celém území tak, aby mohla být řádně promyšlena zejména koncepce infrastruktury v celé obci, a to včetně napojení na stavby veřejné a dopravní infrastruktury, k nimž již bylo vydáno pravomocné územní rozhodnutí či stavební povolení (jak je tomu v případě stěžovatelem citovaných rozhodnutí). Z tohoto pohledu tak považuje soud územní i věcný rozsah stavební uzávěry za přiměřený sledovanému cíli. Rozhodla-li obec o pořízení zcela nového územního plánu (nikoli pouze o pořízení jeho částečné změny), lze v tomto ohledu považovat územní rozsah stavební uzávěry zahrnující celé katastrál-

ní území obce za logický (stavební uzávěra svým rozsahem odpovídá území, které bude v budoucnu regulováno novým územním plánem), a tedy i přiměřený.

Již vydaná veřejnoprávní povolení představují tzv. limity využití území ve smyslu § 26 odst. 1 stavebního zákona (srov. rozsudek ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 107/2012-139, č. 2742/2013 Sb. NSS, věci Územního plánu Ovesná Lhota). V posledně citovaném rozsudku soud konstatoval, že limity využití území musejí být „obsaženy v územně analytických podkladech, které jsou podle § 25 stavebního zákona podkladem k pořizování územně plánovací dokumentace. Koncept územního plánu tak musí respektovat vydaná pravomocná územní rozhodnutí a stavební povolení. Platnost územních rozhodnutí, případně stavebních povolení je omezena toliko dobou jejich platnosti a nemůže být proto narušena jejich nezařazením do územního plánu. Není tedy možné, aby se obec prostřednictvím vydání územního plánu snažila „odstranit“ účinky již dříve pravomocných územních rozhodnutí. Odlišný, než shora provedený výklad dotčených zákonů ustanovení, by mohl vést ke zcela absurdním důsledkům, kdy by se již například několik let řádně umístěné, povolené a zkolaudované stavby dostaly do rozporu s územním plánem, a pro tento rozpor by musely být odstraněny, resp. by byly považovány za nezákonně umístěné a postavené. Takový přístup by byl v příkrém rozporu s principem právní jistoty a ochrany práv nabytých v dobré víře.“

Účinky územního rozhodnutí (stavebního povolení) jsou závazné nejen pro adresáty tohoto rozhodnutí, ale též pro správní orgány, přičemž zákon neposkytuje žádnou možnost, jak by bylo možno účinky tohoto rozhodnutí zvrátit, změnit jej či snad konstatovat jeho nezákonnost. Tato možnost je dána účastníkům územního řízení prostřednictvím odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby a případně v navazujících soudních řízeních (resp. prostřednictvím mimořádných opravných prostředků). Pouze oprávněným z územního rozhodnutí pak stavební zákon dává možnost na jejich žádost toto rozhodnutí změnit nebo zrušit postupem podle § 94 odst. 1 tohoto zákona. Z moci úřední lze územní rozhodnutí změnit nebo zrušit pouze v případě řízení o umístění veřejně prospěšné stavby nebo veřejně prospěšného opatření (§ 94 odst. 3 stavebního zákona).

Cílem stavební uzávěry, která je také (stejně jako územní plán) nástrojem územního plánování, sice je dočasně „zmrazit“ novou výstavbu na vymezené území. Nemůže však působit zpětně, na výstavbu již zahájenou či povolenou. To by bylo v rozporu s legitimním očekáváním adresátů již vydaných povolení a ochranou práv nabytých v dobré víře. Plánovací smlouva je soukromoprávním institutem, jehož účelem je upravit vztahy mezi žadatelem o vydání regulačního plánu či územního rozhodnutí a obcí (krajem) související s plánovanou realizací výstavby, která je podmíněna vybudováním zejména veřejné dopravní a technické infrastruktury. Smlouva upravuje v rovině soukromoprávní práva a povinnosti mezi žadatelem (zde stěžovatel) a obcí. Není bez významu, že plánovací smlouvu obec uzavírá v samostatné působnosti, zatímco územní opatření o stavební uzávěře v působnosti přenesené. Jedná se o dva zcela nesouvisející nástroje, u nichž zákon nepředpokládá vzájemnou provázanost či podmíně-

nost. Jinými slovy, uzavřená plánovací smlouva nepředstavuje „kritérium pro měřítko naplnění proporcionality“ stavební uzávěry, jak namítal stěžovatel. Nejvyšší správní soud v této souvislosti považoval za přílehlavý odkaz krajského soudu na rozsudek ze dne 13. 11. 2014, č. j. 7 As 181/2014-34, podle kterého „sjednané smluvní závazky nemohou modifikovat zákonnou (veřejnoprávní) úpravu regulující přijímání územního opatření o stavební uzávěře a jeho důsledky. Případně soukromoprávní následky neplnění takových závazků nepřísluší hodnotit správním soudům“. Byl-li by stěžovatel i nadále přesvědčen o zásahu do svých subjektivních práv, je možno jej odkázat na § 102 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož vlastníkovu pozemku nebo stavby, jehož práva byla při užívání pozemku nebo stavby na základě územního opatření o stavební uzávěře omezena, náleží náhrada, popřípadě soukromoprávní úpravu náhrady škody.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2019 č. j. 10 As 126/2019-95

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ZÁSADY ÚZEMNÍHO ROZVOJE

---

§ 36 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů
§ 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů
§ 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů

Rozsudkem ze dne 24. 10. 2019 č. j. 10 126/2019-95 Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2019, č. j. 9 A 171/2017-139, o zamítnutí návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 43/2014 – Zásady územního rozvoje hl. m. Prahy, aktualizace č. 1, vydanému usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2014, v rozsahu textového i grafického vymezení části 5.3.1. letiště Praha-Ruzyně (Letiště Václava Havla Praha) a v rozsahu textového i grafického vymezení oblasti zasažené provozem letiště v části 4.4.1. Ruzyně.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu mimo jiné vyplývá:

O tomtéž OOP rozhodoval NSS již jednou, a to rozsudkem ze dne 21. 11. 2018, č. j. 2 As 81/2016-157. Tímto rozsudkem zamítl kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2016, č. j. 9 A 208/2015-292, kterým byl zamítnut návrh na zrušení téhož OOP, podaný jinými navrhovateli. Právě uvedené rozsudky nezakládají překážku věci pravomocně rozsuzené, neboť je sice dána totožnost samotné věci, není však dána totožnost účastníků řízení (jak uvedeno, v obou řízeních vystupovali odlišní navrhovatelé). NSS nicméně nemohl pominout, že nynější kasační stížnost přináší ve své obecnosti v podstatě stejnou argumentaci, jakou již

vyvrátil v kasační stížnosti jiných stěžovatelů NSS v rozsudku 2 As 81/2016. Jak v tomto ohledu správně uvedl odpůrce a osoba zúčastněná na řízení, právními vývody vyslovenými v rozsudku 2 As 81/2016 je NSS v této věci vázán (srov. § 17 s. ř. s.). Nesmí se tedy odchýlit od tam zaujatých právních závěrů, aniž by věc předložil do rozšířeného senátu způsobem předvídaným v § 17 odst. 1 s. ř. s., samozřejmě s výhradou toho, že by se nyní celá otázka skutkově posunula, a to s ohledem na nová zjištění správních soudů, která by měla dopad i do aplikace práva. Již na tomto místě lze uvést, že nic takového se v tomto řízení nestalo.

Prvý rozsudek řešící stejné OOP je mimořádně detailní. Ve více než 250 bodech na téměř 70 stranách textu odůvodnění velmi přesvědčivě a podrobně vysvětluje, v čem se stěžovatelé ve věci 2 As 81/2016 mýlí, v čem jsou jejich argumenty nesprávné a z jakého důvodu jejich teze o nezákonnosti OOP neobstojí. Ve věci nynější bylo proto na stěžovatelích, aby buď NSS přesvědčili o nesprávnosti právních závěrů vyslovených v rozsudku 2 As 81/2016, anebo aby do věci vnesli natolik pádné okolnosti skutkové (samozřejmě s výhradou zákazu nových právních a skutkových argumentů vznesených teprve v řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 4 a § 109 odst. 5 s. ř. s.), které by mohly vést k jinému právnímu závěru, než jaký zaujal NSS v prvním rozsudku ohledně téhož OOP.

Stěžovatelé pohříchu z velké části jen reprodukovali již jednou detailně vyvrácené argumenty, jak je komplexně rozvedl NSS v rozsudku 2 As 81/2016. Stěžovatelé výslovně zmiňovali rozsudek 2 As 81/2016 jen na několika místech, mj. na úvodní straně kasační stížnosti, když vysvětlovali, že jejich návrh je v pořadí druhým návrhem napadajícím sporné OOP. K tomu mj. uvádí, že „soudy na některé z jimi uváděných výhrad vůbec neodpověděly, že reakce soudu na některé body nebyla dostatečná nebo byla s argumentací stěžovatelů mimoběžná“. Dále však v kasační stížnosti jen tvrdošijně opakovali argumenty již jednou vyvrácené. NSS proto nepovažoval za účelné, aby stěžovatele znovu obšírně přesvědčoval o vadnosti jejich argumentů. Místo toho stručně konstatoval své postoje (které se shodují s postoji vyslovenými v rozsudku 2 As 81/2016) a odkázal na relevantní pasáže prvého rozsudku NSS ve věci tohoto OOP.

Stěžovatelé především argumentovali, že jim v napadeném OOP chybí posouzení a odůvodnění nezbytnosti nové letové dráhy z hlediska zájmů společnosti. Vysvětlovali, jak by takové posouzení muselo vypadat, aby ho považovali za dostatečné. Upozorňovali, že v době přípravy a pořízení AZÚR se snižoval počet pohybů letadel; nejsou konkrétně popsány přínosy zvyšování počtu cestujících; tvrzené přínosy nejsou poměřeny s negativy, která rozšíření letiště vyvolá; není zvažena možnost nárůstu kapacity dalších mezinárodních letišť v ČR, kromě jediné, a nutně problematické zmínky o letišti ve Vodochodech (s tímto vypořádáním stěžovatelé nesouhlasili); OOP ani žádný z materiálů, na které odkazuje, neřeší eventuální větší vytižení hlavní dráhy letiště; způsob rozšíření letiště je odůvodněn zejména „nulovou“ variantou, která je však nerealistická. Skutková podstata, z níž odpůrce při přijímání OOP vycházel, proto nemá oporu ve spisech [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Protože na tyto

argumenty městský soud žádným způsobem nereagoval, jeho rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Odpůrce ve vyjádření upozorňoval na obecnější charakter zásad územního rozvoje. Není dle něj pravda, že by rozsudek byl nepřezkoumatelný. Stěžovatelé v návrhu předestřeli městskému soudu přezkumný rámec, který se vymyká ustálenému přezkumu zásad územního rozvoje. Proto se na prvý pohled může zdát, že rozsudek je s návrhovými body mimoběžný, jak kritizují stěžovatelé. Městský soud svůj referenční rámec jasně vysvětlil, čímž současně implicitně vyvrátil právní opodstatněnost požadavků v návrhu stěžovatelů. Naprostá většina argumentů, které stěžovatelé zmiňovali, přitom ve veřejné diskusi, včetně vypořádání námitek a připomínek, řešena byla. Letiště Praha jako osoba zúčastněná na řízení v tomto ohledu poukazuje na předchozí rozsudek 2 As 81/2016, body 100–112, kde se již NSS se všemi těmito námitkami vypořádal. NSS k tomu předně odmítl, že by rozsudek městského soudu byl nepřezkoumatelný. Návrh ve věci samé, podaný městskému soudu 30. 9. 2017, měl bezmála třicet stran hustě psaného textu. Návrh byl opakovaně doplňován dalšími podáními. V takovémto případě městský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každým dílčím argumentem, ale naopak proti návrhu postaví právní názor, v jehož konkurenci návrhové body jako celek neobstojí (srov. např. rozsudek ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015–48, bod 34). Jak k tomu trefně uvádí Ústavní soud, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatý a obsáhlý návrh musel reagovat městský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i návrh stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými. Městský soud se postavil k návrhu přezkoumatelným způsobem. Obecná východiska pro své rozhodování popsal v úvodní části rozsudku, zejména v bodech 102–117. Konkrétně se pak k jádru argumentace obsažené v návrhu vyjádřil v bodech 118–135. Byť mají stěžovatelé pravdu, že se městský soud nevyjádřil ke každému dílčímu argumentu v návrhu, respektive v dalších replikách, na závěru o přezkoumatelnosti rozsudku to nic nemění. Z rozsudku soudu jasně plynou jednotlivé závěry, stejně jako důvody, proč argumentace stěžovatelů jako celek nemůže obstát. V této specifické věci není ani na závalu, že městský soud odkazoval v některých detailech na svůj první rozsudek ve věci zákonnosti tohoto OOP. NSS připomíná, že jakkoliv přísně vzato není v této věci dána překážka věci pravomocně rozsouzené, jde stále o rozhodování o zákonnosti téhož OOP. Není v rozporu s požadavky přezkoumatelnosti, pokud městský soud mechanicky neopakoval vše, co již jednou ve věci uvedl, ale účastníky v některých specifických detailech odkázal na první rozsudek ve věci téhož OOP. Co se týče zákonnosti vývodů městského soudu, jsou v plném souladu s rozsudkem 2 As 81/2016, zejména s argumentací uvedenou obecně v bodech 100–112

a dále pak zejména v bodech 132–152. Postup odpůrce ve smyslu prověření variantnosti záměru byl logický a odpovídá požadavkům, jež na zpracování AZÚR klade stavební zákon (včetně požadované míry konkrétnosti, která nemusí být zdaleka taková, jakou chtějí stěžovatelé). Volba konkrétní podoby využití určitého území nebude výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu (zde AZÚR), v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky (bod 136 rozsudku 2 As 81/2016 včetně citace početné další judikatury). Není pravda, že by tzv. „nulová“ varianta, která odůvodňuje rozšíření letiště, byla nerealistická, jak stěžovatelé opakovali (respektive v kasační stížnosti dokonce tvrdili, že tato varianta ignoruje reálné možnosti a je „katastrofickým scénářem“). NSS již v prvním rozsudku vysvětlil, že jakkoliv dosud platná stanoviska či rozhodnutí takovéto variantě (prozatím) brání, nic nevylučuje jejich budoucí změnu. Velmi pravděpodobně také vyvstanou okolnosti, které mohou takové rozhodování v tomto směru ovlivňovat; typicky je možné uvést technologický pokrok, např. nová letadla, která budou v důsledku inovace tišší a ekologičtější, čímž bude umožněn vyšší počet pohybů při splnění přísných hygienických podmínek apod. (srov. body 138 a 139 rozsudku 2 As 81/2016). Stěžovatelé proto neměli v této argumentaci pravdu. Ostatně podobně jako v jiných otázkách se ani nepokoušeli polemizovat se závěry NSS v předchozím rozsudku 2 As 81/2016. K neaktualnosti prognóz a měnicím se pohybu letadel na letišti Václava Havla v Praze lze odkázat na bod 150 (podobně bod 141) rozsudku 2 As 81/2016. NSS se pokoušel již v předchozím rozsudku vysvětlit, že údaje o počtu pohybů letadel a prognóza výkonů letiště odpovídají době zpracování dokumentace. Je přece jasné, že data týkající se letecké dopravy mohou být v čase značně proměnlivá (např. snížený výkon letecké dopravy v době hospodářské krize, naproti tomu značné zvýšení v době hospodářského růstu). Tudíž v každý další moment, čistě teoreticky, přichází v úvahu další a další možné „upřesnění“ údajů. S ohledem na délku procesu zpracování OOP je však logicky nutné v určitý čas podkladová data fixovat, což představuje jasný podklad pro zpracování podkladových dokumentů. Pro NSS je podstatné, že předpokládaný letecký provoz vycházel z rozumně myslitelných úvah o počtu pohybů letadel, konkrétně jeho vývoje v čase. Logikou stěžovatelů by naopak nebylo možné OOP nikdy vydat, protože měnící se letecký provoz na evropském nebi nebude nikdy zcela odpovídat starším prognózám. Není ani chybou, že odůvodnění AZÚR se jmenovitě nevyjadřuje k možným variantám nárůstu cestujících na jiných mezinárodních letištích uvnitř ČR. Je všeobecně známo, že zahraniční turisté mají zájem cestovat zejména do Prahy, proto letiště v jiných městech (Ostrava, Brno, Pardubice, Karlovy Vary) z logiky věci nemohou uspokojit turistickou poptávku po cestách do hlavního města. Pokud se pak týče možného využití letiště v Praze-Vodochodech, stěžovatelé zmínku městského soudu v bodě 122 rozsudku dezinterpretují. Městský soud tam uvedl, že poukaz na letiště ve Vodochodech neobstojí, „neboť se jedná o realizaci projektu soukromého subjektu, jehož

podnikatelské záměry se mohou změnit“. Stěžovatelé sice tvrdili, že územní plánování neřeší otázku vlastnických práv, nic takového však městský soud zjevně řešit nechtěl. Naopak vycházel z toho, že výhledy letiště ve Vodochodech jsou nejisté, vše závisí na dalších podnikatelských aktivitách soukromého subjektu, které se ohledně budoucího využití projektu ve Vodochodech mohou změnit. V každém případě velmi nejisté prognózy ohledně budoucího využití letiště, které zatím jako mezinárodní dopravní letiště fungovat nemůže, nemohou mít dopad na rozhodování odpůrce ohledně tohoto OOP. Proč nebylo třeba posuzovat možnost řešit nárůst počtu pohybů letadel větším vytižením hlavní dráhy, NSS srozumitelně vysvětlil v rozsudku 2 As 81/2016. Bližší prověřování této „varianty“ se zjevně jevílo jako nadbytečné a neúčelné, neboť by mimo jiné najisto nemohlo naplnit požadavek předepsaný Politikou územního rozvoje (detailně viz rozsudek 2 As 81/2016, body 147 a 148). Celý komplex stížnostních námitek proto není důvodný.

Stěžovatelé dále upozorňovali, že pokud odpůrce porovnával tzv. nulovou variantu a „základní řešení“, porovnával nesrovnatelné varianty [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Odpůrce stanovil jako nulovou variantu provoz letiště bez ohledu na územní plán a správní akty, porovnával tedy ve skutečnosti variantu maximálního technického využití stávajícího systému drah. To ovšem není stav současný, ale stav, jehož by bylo možné dosáhnout pouze úpravou závazných parametrů provozu letiště obsažených v jiných závazných právních aktech. Omezení, od kterých odpůrce odvíjí tzv. základní řešení, nejsou závaznými a neměnnými parametry provozu letiště a v praxi se Letiště Praha obdobnými omezeními neřídilo a neřídí. Reálná kapacita záměru letiště s paralelními dráhami nebyla Letištěm Praha, Politikou územního rozvoje, Zásadami územního rozvoje ani jinými nástroji nikdy stanovena. Také v rámci AZÚR byl u základní varianty prokazatelně posuzován pouhý odhad provozu z roku 2006 k roku 2020, s tím, že byla bezdůvodně navržena nepřiměřeně velká oblast SL/1 u původní dráhy. Stěžovatelé opakovali, že nulová varianta je nerealistická. Právě to má být zásadní vadou, která způsobila nepoužitelnost výstupu tohoto posouzení. Odpůrce k tomu ve vyjádření odkázal na body 132–158 rozsudku 2 As 81/2016. Proces, jak jej chtějí stěžovatelé, by se nejspíše „utopil“ v neorganické přeměře nesourodých dat. Podle odpůrce takováto argumentace není právní a nemůže být základem pro úspěšnou kasační stížnost. Na stejné pasáže rozsudku 2 As 81/2016 odkazuje též Letiště Praha. NSS k této stížnostní argumentaci jen stručně uvedl, že rovněž s touto otázkou se již v prvním rozsudku detailně zabýval (srov. zejm. body 137–141 rozsudku 2 As 81/2016). Jakkoliv stěžovatelé opětovně zpochybňovali srovnatelnost tzv. základní a nulové varianty, lze je odkázat v úplnosti na právě citované pasáže rozsudku 2 As 81/2016. Na tomto místě NSS dále jen dodal, že je třeba odmítnout opakované úvahy stěžovatelů o „nerealističnosti“ nulové varianty, jak již NSS vysvětlil v bodě [18] shora (srov. k tomu též body 138 a 139 rozsudku 2 As 81/2016). I tato kasační námitka je tudíž nedůvodná.

Stěžovatelé dále tvrdili, že úvahy o přijatelnosti záměru pro společnost, proporcionality zásahu do jejich práv a porovnání variant záměru byly zatíženy tím, že do porovnání variant záměru nebyly zahrnuty vlivy záměru na území Středočes-

kého kraje [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Odpůrce měl prý vlivy na obyvatele Středočeského kraje řádně popsat a zahrnout do porovnání variant záměru posuzovaných v rámci AZÚR a se závazností pro AZÚR, a tedy pro území hl. m. Prahy. Protože tak neučinil, je posuzování vlivů neúplné, zkrácené, a tedy nesprávné. Nezahrnutí vlivů na obyvatele Středočeského kraje do posouzení vlivů na životní prostředí má zcela přímý vliv na práva stěžovatelů, resp. na jejich právní sféru – AZÚR v této podobě totiž vůbec nemusela být přijata. Výklad soudu vedl k tomu, že záměr není komplexně posouzen v žádném územně plánovacím dokumentu. Podle § 3 písm. c) zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, se za dotčené území považuje území, jehož životní prostředí a obyvatelstvo by mohlo být závažně ovlivněno provedením záměru nebo koncepce. Území Středočeského kraje tak je v daném případě dotčeným územím. Na tom nic nemění to, že tato konkrétní koncepce byla zpracována pro území hl. m. Prahy. Pokud obsahuje záměry, které svými vlivy hranice řešeného území přesahují, musí být posouzeny vlivy i mimo řešené území. Odpůrce k tomu jednak odkázal na předchozí rozsudek 2 As 81/2016, jednak upozorňuje na nedávné usnesení rozšířeného senátu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264, č. 3903/2019 Sb. NSS, obec Dobřejevice. Letiště Praha rekapituluje závěry rozsudku 2 As 81/2016. NSS k tomu uvedl, že rozsudek městského soudu správně vychází z rozsudku 2 As 81/2016, bodů 179–184. Jak v tomto rozsudku NSS uvedl, odpůrce vyzval Středočeský kraj jako sousední kraj k uplatnění připomínek, dále přizval k veřejnému projednání návrhu AZÚR a Vyhodnocení vlivu na udržitelný rozvoj území a Středočeský kraj měl možnost se k věci vyjádřit a uplatňovat svůj nesouhlas. Pokud tak neučinil, nelze to klást k tíži odpůrce. Středočeský kraj není navrhovatelem v nyní projednávané věci a navrhovatelům odlišným od tohoto subjektu ochrana práv a zájmů Středočeského kraje a jeho obyvatelů nepřísluší (viz bod 182 rozsudku 2 As 81/2016). To nemožou stěžovatelé překlenout ani tím, pokud uvádí, že oni přece nehájí práva občanů Středočeského kraje, a současně spekulují, že pokud by byly vzaty v potaz dopady rozšíření letiště ve Středočeském kraji, „k zásahu do práv stěžovatelů ani nemuselo dojít“. Jak správně uvedl odpůrce, takový argument je ryze spekulativní. V podstatě by jiným způsobem umožnil podávat žaloby na ochranu práv jiných osob (*actio popularis*), což by ale bylo v zásadním rozporu s posláním a účelem soudního řádu správního (srov. § 2 s. ř. s.). Odpůrce správně upozornil na usnesení rozšířeného senátu ve věci 2 As 187/2017, Dobřejevice. Zde rozšířený senát dospěl k závěru, že v případě, že úprava obsažená v napadeném opatření obecné povahy skutečně negativně zasahuje do právní sféry navrhovatele, může se navrhovatel v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy úspěšně dovolat i porušení právních předpisů, jejichž primárním účelem je ochrana veřejného zájmu. Výjimkou jsou případy, kdy je na první pohled zřejmé, že navrhovatelem namítané porušení veřejného zájmu se zcela míjí s právní sférou navrhovatele (právní věta II. a bod 48 usnesení rozšířeného senátu ve věci *Dobřejevice*). Odpůrce upozornil právě na poslední větu, dle níž se navrhovatel v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nemůže dovolávat takového porušení veřejného zájmu, které se zcela míjí s právní sférou navrhovatele. S touto odpůrcovou argumentací se NSS plně ztotožnil. Jak k tomu uvedl rozšířený senát

ve věci *Dobřejevice*, navrhovatel v návrhu nemůže úspěšně uplatnit takové obsahové nezákonnosti opatření obecné povahy, které se dotýkají pouze třetích osob, ale nikoli právní sféry navrhovatele (v nynějším případě je to právě ochrana veřejných práv osob žijících ve Středočeském kraji, o což se stěžovatelé opakovaně snaží). Jak zdůraznil rozšířený senát, „*účelem správního soudnictví je ochrana veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.), nikoli všeobecný dozor nad zákonností výkonu veřejné moci správními orgány*“ (bod 39 usnesení rozšířeného senátu ve věci 2 As 187/2017, *Dobřejevice*). Pro posuzovanou věc bylo důležité, že stěžovatelé mohli napadat veškerá pochybení, kterých se odpůrce při pořizování OOP dopustil, jakkoliv se některá tato pochybení primárně nevztahovala k veřejným subjektivním právům stěžovatelů, ale k ochraně zájmu veřejného. Jak upozornil rozšířený senát, v řadě případů je veřejný zájem totožný se společnými soukromými zájmy jednotlivců a jejich skupin, veřejný zájem je typicky zároveň kolektivním zájmem velkého množství jednotlivců a zpravidla se rovněž překrývá se subjektivními právy těchto jednotlivců (bod 41 usnesení rozšířeného senátu ve věci 2 As 187/2017, *Dobřejevice*). Rozhodně však nelze připustit, aby stěžovatelé jako občané hlavního města Prahy zcela vykročili ze svého území a „chránili“ práva občanů jiných krajů způsobem, jakým se o to v nynější kauze pokoušeli. NSS tedy uzavřel, že ani usnesení rozšířeného senátu ve věci *Dobřejevice* tuto otázku neřeší jinak, než jak k ní pro tento případ dospěl rozsudek 2 As 81/2016. Ostatně stěžovatelé na podporu svého stanoviska právním názorem vysloveným v kauze *Dobřejevice* ani neargumentovali, byť od června 2019, kdy byl publikován, a od 15. 8. 2019, kdy obdrželi vyjádření odpůrce, měli dostatek času tak učinit.

Stěžovatelé též argumentovali právem EU, respektive dokonce zmiňovali možnost předložení předběžné otázky k výkladu povinností odpůrce posoudit vliv nové dráhy letiště „na celém dotčeném území“. NSS k tomu uvedl, že stěžovatelé tak činí pohříchu jen velmi obecně, odkazem na čl. 1 a čl. 5 a přílohu I. směrnice 2001/42/ES.1 Nic konkrétnějšího však s ohledem na povahu směrnice ani tvrdit nemohou. Směrnice 2001/42/ES vymezuje *minimální rámeček pro posuzování vlivů na životní prostředí, který by stanovil celkové zásady systému pro posuzování vlivů na životní prostředí, a členským státům přenechal vymezení podrobností s ohledem na zásadu subsidiarity* (viz bod 8 preambule směrnice). Předmětem sporu v této věci však není to, v jakém rozsahu měl odpůrce posouzení vlivu provádět. Právě proto zde není ani (teoreticky) prostor pro jakékoliv úvahy o předběžné otázce. Předmětem sporu je rozsah aktivní věcné legitimity stěžovatelů (viz shora podaný výklad). Ze směrnice, tím méně pak z obecných ustanovení, kterých se dovolávají stěžovatelé, určitě neplyne tak obšírné pojetí aktivní věcné legitimity, jak se jí zde snaží prosadit stěžovatelé. Přesněji řečeno, směrnice k otázkám aktivní věcné legitimity neříká vůbec nic, neboť jde nesporně o podrobnost, která s ohledem na princip subsidiarity (a také zásadu národní procesní autonomie) zůstává plně na procesních předpisech členských států EU.

Stěžovatelé konečně tvrdili, že soud posoudil chybně jejich námitky ohledně grafického vymezení oblasti SL/1. Podle názoru městského soudu je určující hranicí území SL/1 na území hl. města Prahy izofona LAeq-D=55 dB. Již toto prvotní posouzení soudu je prý chybné, rozporné se samot-

ným zněním AZÚR – zde se ve výroku v části 4.4.1. uvádí, že oblast SL/1 je vymezená obalovou křivkou izofony denní LAeq-D=55 dB a noční LAeq-N=45 dB. Dále stěžovatelé vytýkali soudu celou řadu dílčích technických pochybení při identifikaci nočního provozu a nočních izofon. Na základě svých úvah pak stěžovatelé uzavřeli, že je nepochopitelné, proč se má zvýšit hluk tam, kde se slibuje snížení provozu. K této námitce odpůrce zdůraznil, že argumenty stěžovatelů nemají povahu právního sporu. Podstatou námitky je nejasnost, kterou dovozoval navrhovatel (podle odpůrce nesprávně) z tvrzeného rozporu mezi grafickou a textovou částí. Právní otázkou by mohlo být pouze to, zda skutečná a doložená nejasnost je nezákonností zakládající důvod k derogacnímu zásahu soudu. K tomu odpůrce uvedl, že i pokud by zde určitá nejasnost byla, byť má za to, že zde není, nebyla by podstatná, pokud vymezení hlukové oblasti SL/1 nemá normativní význam. Takový význam má až navazující ochranné hlukové pásmo vydané podle jiného předpisu jako samostatné opatření obecné povahy, proti kterému je možný samostatný postup. Navíc pro účely přijímání OOP – hlukového pásma neplatí vázanost zásadami územního rozvoje, která se uplatňuje u územního plánu. V procesu přijímání ochranného hlukového pásma tedy lze uplatnit i námitky, které byly vypořádány v řízení o zásadách. Vymezení hlukové oblasti má ryze informační význam, který je vyjádřen nad rámec toho, co zásady normativně stanoví. Samotná otázka, zda grafická část je v rozporu s textovou částí, je pak otázkou nikoliv právní, ale spíše faktickou a odbornou. O této věci si sice může právník učinit úsudek, jak tak učinil soud prvního stupně, ale nejedná se o právní názor, ale o skutkové poznání. Městský soud tuto otázku skutkově posoudil a zhodnotil v bodech 170 až 187, a to velmi poctivě. Pokud stěžovatelé tvrdili, že soud tuto otázku nezkoumal, tak jednoduše neměli pravdu, o čemž

svědčí zmíněné body napadeného rozsudku. Kasační přezkum skutkových závěrů tedy není namístě. K tomu odpůrce dále dodal, že mu kasační argumentace přijde na hranici srozumitelnosti. Byť argumentace vyvolává dojem odborné polemiky, ve skutečnosti se zaměřuje na zcela nesouvisející aspekty a souvislosti. Poukazoval mimo jiné na to, že soud „nikdy nevysvětlil“ paradoxy, které navrhovatelé spatřují v jiných otázkách, než je rozpor grafické a textové části. Stěžovatelé pomijeli, že nová metodika, která pracuje s nižšími hladinami hluku, musí zákonitě vytvářet větší oblast než ta stará, která pracovala s vyššími hladinami. Současně se navrhovatelé nijak nezaměřovali na podstatu věci, kterou je textem vyjádřená metodika, grafické vyjádření a jejich soulad. Letiště Praha pak odkázalo na body 40, 41 a 44 rozsudku 2 As 81/2016. Dále pak vysvětlilo, proč argumenty stěžovatelů zcela zkreslují celou otázku. Oblast SL/1 vymezuje území zasažené hlukem z leteckého provozu, nikoliv nadlimitním hlukem. NSS k tomu odkázal na detailní odůvodnění této otázky v bodech 46 až 48 rozsudku 2 As 81/2016, respektive na body 170 až 187 napadeného rozsudku městského soudu. Od těchto závěrů neměl důvod se jakkoliv odchylovat. NSS nadto souhlasil se stanoviskem odpůrce, že stěžovatelé ani neargumentovali, v čem by vlastně (jimi tvrzená) nesprávnost ve vymezení hlukové oblasti SL/1 mohla založit nezákonnost OOP. Souhlasil s odpůrcem i v tom, že stěžovatelé v tomto aspektu vůbec nepochopili roli správních soudů, pokud od nich požadovali vysvětlení otázek či domnělých paradoxů, kterým sami stěžovatelé nerozumí. Soud zde vskutku nemůže fungovat jako vzdělávací instituce v oblasti hlukové zátěže. Úkolem soudu, kterého se městský soud správně zhostil, je posouzení namítané nezákonnosti. Ani poslední kasační námitka tedy nebyla důvodná. S ohledem na vše výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

*Soudní rozhodnutí vybrala a připravila:
Česká společnost pro stavební právo*